

Romani 8:1 spune:

Romani 8:1 (BTF2015 & NTR)

¹ Așadar, *acum nu mai este nici o condamnare* pentru cei ce sunt în Cristos Isus, care umblă nu conform cărnii, ci conform Duhului.

Mulți creștini citeșc pasajul de mai sus și, din nou, adaugă în mintea lor, fără măcar să-și dea seama, următoarea idee: „Da, acum nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Cristos Isus *[atâta timp cât nu au păcate nemărturisite în viața lor]*”. Totuși, acest lucru nu este adevărat.

După cum vom vedea din Biblie, mărturisirea păcatelor nu constituie baza sau condiția MĂNTINERII mântuirii.

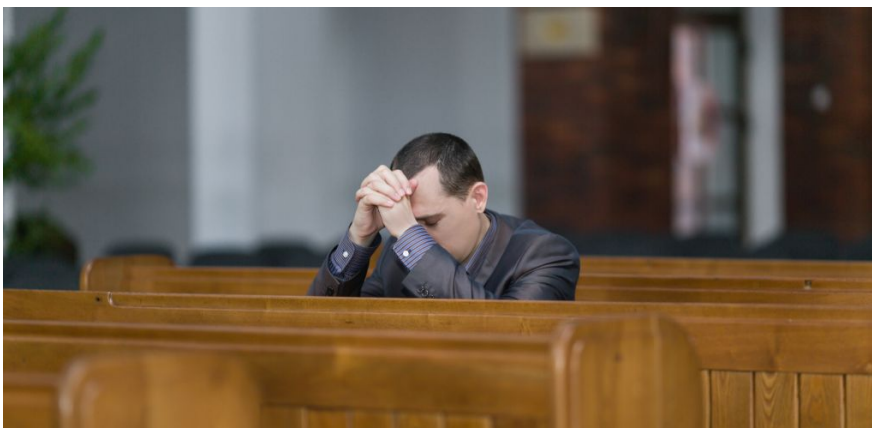
O dată ce credincioșii sunt justificați prin credință, ei au pace cu Dumnezeu pentru totdeauna:

Romani 5:1 (BTF2015)

¹ De aceea, fiind declarați drepti prin credință, *avem pace cu Dumnezeu* prin Domnul nostru Isus Cristos.

Dacă menținerea îndreptățirii sau a mântuirii depinde de mărturisirea păcatelor credincioșilor (fie a tuturor păcatelor sau doar a păcatelor cunoscute), atunci cel mai iubitor lucru pe care Dumnezeu, Tatăl, ar putea să-l facă pentru credincioși este să-i ia în cer imediat după ce sunt mântuiți. În acest fel, credincioșii nu sunt în pericol de a-și pierde vreodată mântuirea din cauza unui păcat nemărturisit. Când credincioșii își mărturisesc păcatele, pot ei fi siguri că au mărturisit totul? Au ei suficient timp să mărturisească totul?

Pentru Martin Luther, mărturisirea păcatelor era o disciplină zilnică. Uneori mărturisea câte șase ore la rând! El a dus la extremă această practică. Luther a fost întrebat odată, „Îl iubești tu pe Dumnezeu?” la care el a

răspuns: „Mă întrebi dacă Îl iubesc pe Dumnezeu? Uneori Îl urăsc”. Cum ar putea cineva să spună așa ceva? Numai cineva chinuit de păcatul său ar putea ajunge la o astfel de concluzie. Luther mărturisea ore în șir. El examina regulat Cele Zece Porunci și cele șapte păcate mortale și cea mai mare frică scripturală pe care o avea era încălcarea Primei Porunci: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine” (Exodul 20:3). De asemenea, revizua adesea predica de pe munte și se întreba dacă ar putea trăi cu fidelitate în conformitate cu principiile ei. Totodată, scenele judecății din cartea Apocalipsei îl bântuiau. R.C. Sproul explică mai în detaliu ce se întâmpla în acel timp în felul următor: „Mărturisirea era o parte obișnuită a vieții monastice. Ceilalți frați veneau regulat la duhovnicii lor și spuneau: ‘Părinte, am păcătuit. Aseară am stat treaz după ce s-a dat “stingerea” și mi-am citit Biblia cu o lumânare’ sau, ‘Ieri la prânz am râvnit la salata de cartofi a fratelui Filip’”. (Câte neazuri poate avea un călugăr într-o mănăstire?) Părintele confesor auzea mărturisirea, acorda absolvirea preoțească și apoi desemna o mică penitență. Atât! Întregul proces dura doar câteva minute. Nu la fel era și cu fratele Luther. El nu era mulțumit cu o scurtă recitare a păcatelor sale. El vroia să se asigure că niciun păcat din viața lui nu rămânea nemărturisit. Intra în confesional și stătea acolo ore în șir în fiecare zi”. Motivul lui Luther pentru mărturisire era spaima lui cu privire la judecata lui Dumnezeu. El credea că Dumnezeu e ofensat de păcatele sale, dar Dumnezeu nu era ofensat din cauza jertfei lui Cristos. Luther trăia zilnic cu frică de judecata imediată a lui Dumnezeu asupra vieții sale. El a spus odată: „Dacă aș putea crede că Dumnezeu nu este supărat pe mine, aș sta și în cap de bucurie”. Așa de chinuit devenise el de enormitatea propriilor sale păcate și de incapacitatea sa de a satisface un Dumnezeu drept.

Luther mărturisea fiecare păcat. El își ura păcatul. De fapt, din cauza obsesiei sale cu

mărturisirea, Luther a fost chiar considerat nebun. Unii călugări credeau că are lupte sexuale profunde, pentru că numai astfel de păcate ar tulbura pe un călugăr în așa măsură încât să mărturisească la fel de mult cum făcea el. Călugării credeau că Luther era la un pas de un episod psihotic sau de o cădere nervoasă. Dozele sale intense de confesiune îi provocau până și durere fizică și suferință. Începuse să aibă dificultăți digestive (pietre la rinichi și la fiere) din cauza anxietății provocate de lupta sa cu păcatul. Nu îl tulbura nici un păcat în mod special. Era vorba de natura sa coruptă la general vorbind – „Ce pot face pentru a câștiga un Dumnezeu bun de partea mea? O, păcatul meu, păcatul meu, ce să fac cu păcatul meu?”

În ziua de astăzi, poate creștinii nu duc mărturisirea păcatelor la astfel de extreme ca Luther, deși ar trebui să o facă dacă ar fi cu adevărat serioși în legătură cu aceasta. Însă, ei tot trec printr-un chin relativ asemănător cu al lui Luther și se simt mereu nevrednici în fața lui Dumnezeu. Israelii din Vechiul Testament aveau o zi de ispășire o dată pe an, când își mărturiseau păcatele și le puneau toate pe un țap – țapul ispășitor numit Azazel – și apoi trimiteau acel țap în pustie. Își poate imagina cineva câteva milioane de evrei care își iau timp să mărturisească preoților toate păcatele din anul care a trecut? Întregul proces ar fi durat câțiva ani pentru a se încheia și preoții ar fi fost epuizați sau ar fi murit de epuizare. Oare își mărturiseau acei oameni păcatele așa cum fac creștinii astăzi? Desigur că nu. Ori de câte ori oamenii aduceau animale pentru jertfe de păcat, examinau preoții pe oameni de păcatele lor sau animalul pentru sacrificiu, care trebuia să fie fără pată și fără nici un defect? Animalul, desigur! Preotul examina jertfa și nu persoana care a adus-o, deoarece întregul motiv pentru care cineva aducea o jertfă pentru păcat era că a păcătuit. Nu era nevoie de examinări suplimentare.

În mod similar, când Ioan Botezătorul boteza oamenii în apă la râul Iordan, Biblia spune că oamenii veneau la el și își mărturiseau păcatele. Ei nu începeau să își mărturisească fiecare păcățel lui Ioan în apă. În ambele aceste două cazuri descrise, mărturisirea păcatelor însemna recunoașterea faptului că au păcătuit înaintea lui Dumnezeu și credința că El le-a iertat sau le-a acoperit toate păcatele. Aceasta este ceea ce fac credincioșii născuți din nou o dată pentru totdeauna la momentul mântuirii lor. Gândiți-vă la criminalul de pe cruce care avea o multitudine de păcate, pe care nu le-a mărturisit. El doar i-a cerut lui Isus să-și amintească de el când va intra în Împărăția Sa și Isus i-a promis că îl va lua în cer. De ce ar fi

interesat Dumnezeu să audă despre fiecare păcat murdar și dezgustător al nostru? El știe și vede din belșug astfel de păcate, totul este deschis înaintea Lui, El știe deja totul și El a plătit deja pentru toate păcatele prin jertfa lui Isus.

Adevărul este că, chiar dacă noi credem că avem un motiv sincer și pertinent pentru mărturisirea păcatelor noastre, noi o facem de fapt pentru că nu ne putem ierta pe noi înșine și datorită neprihănirii noastre de sine. Încercăm să-l arătăm lui Dumnezeu că nu suntem chiar atât de răi, că putem face ceva pentru a remedia greșeala și pentru a deveni din nou vrednici în fața Lui de a primi binecuvântările Sale și de a-L face să se miște cu putere în viețile noastre. Oare mărturisirea păcatelor ne ajută cu adevărat să nu mai păcătuim? După cum poate probabil ai observat și în propria ta viață, de cele mai multe ori, nu ajută deloc în acest sens. Mărturisești păcatul și apoi te duci și îl faci din nou de cele mai multe ori, pentru că acea mărturisire în sine te ține în ciclul păcatului prin faptul că te face să te concentrezi pe păcat și pe incapacitatea ta de a-l birui și nu pe Isus.

Acum, haideți să privim mărturisirea păcatelor și dintr-un alt unghi. Când oamenii ne greșesc cu ceva, trebuie noi să-i așteptăm întâi pe ei să-și ceară iertare pentru a-i ierta? Conform Bibliei, nu, deloc. Noi trebuie să iertăm oamenii indiferent de ce fac ei și încă de vreo 490 de ori pe zi. Dacă Dumnezeu ne cere nouă așa ceva, oare nu ne tratează El pe noi cu mult mai mult în același fel? Ba da, El așa face. El ne-a șters deja toate păcatele, fără ca să aștepte mărturisirea noastră detaliată a fiecărui păcat. Am mărturisit o dată că suntem păcătoși și că avem nevoie de jertfa lui Isus să ne curățească, și aceasta e de ajuns pentru El. Însă, din câte se pare, jertfa lui Isus nu este suficientă pentru noi. Simțim nevoia să plângem și să facem penitență pentru fiecare păcat în mod repetat. O întrebare și mai îngrijorătoare este aceasta: Ce se întâmplă dacă un credincios moare deodată cu păcate nemărtursite? Nu mai este salvat? Merge în iad după ce a trăit o viață întreagă cu Dumnezeu? Din păcate, mulți creștini și chiar lideri cred că astfel de credincioși merg în iad. Pentru a atenua o astfel de concluzie îngrozitoare, ei spun că de fapt nu mulți credincioși vor fi în acea situație, deoarece Dumnezeu le va "orchestra" moartea în așa fel încât majoritatea creștinilor să moară cu toate păcatele lor mărtursite. Ești tu gata să crezi ceva care nici măcar nu are vreun suport biblic, în loc să crezi că toate păcatele tale au fost luate și că, indiferent când și cum mori, tu mergi în cer? O astfel de ipoteză ar însemna că credincioșii sunt mântuiți complet și

permanent doar la sfârșitul vieții lor și chiar și atunci, numai dacă au mărturisit toate păcatele. Această concluzie nu este biblică.

Acum, dacă ne uităm cu atenție în Noul Testament, putem observa cu ușurință că Isus, în toată viața Sa pe pământ, nu a menționat niciodată mărturisirea păcatelor, nici măcar atunci când a inițiat Cina în camera de sus cu ucenicii Săi. El nu le-a spus să-și ia câteva minute să se examineze pe ei înșiși de păcatele lor, să se asigure că au mărturisit totul și apoi să ia din pâine și din vin, sau să nu ia deloc dacă păcatul e prea greu. Ba mai mult, îl putem vedea pe apostolul Pavel vorbind atât de detaliat despre mântuire, justificare și sfințire în toate epistolele sale doctrinare (Romani, Galateni, Efeseni, Coloseni, Filipeni, 1 și 2 Timotei etc.), dar niciodată nu menționează nimic despre a mărturisi păcatele. Cum a putut Pavel să uite complet să menționeze un aspect atât de „important” al mărturisirii păcatelor ca și o condiție a menținerii mântuirii? Desigur că nu a uitat. De fapt, el intenționat nu a scris nimic despre asta. În scrisoarea adresată creștinilor din Corint, dintre care mulți comiteau păcate, precum vizitarea prostituatelor prin templele idolatre, el nu le spus să-și mărturisească păcatele pentru a se pune în ordine cu Dumnezeu, ci mai degrabă le-a amintit cine sunt ei în Cristos:

1 Corinteni 3:16 (BTF2015)

¹⁶ Nu știți că sunteți templul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?

Statutul nostru de „îndreptățiți în fața lui Dumnezeu” nu se bazează pe mărturisirea imperfectă de păcate făcută de un om imperfect, ci pe bogățiile harului lui Dumnezeu și pe jertfa perfectă a Fiului Său. Există doar două pasaje în întregul Noul Testament care fac aluzie specifică la mărturisirea păcatelor și niciunul dintre ele nu a fost scris de Pavel. Pe lângă aceasta, nici unul dintre aceste două pasaje nu menționează mărturisirea păcatelor ca și o condiție de menținere a mântuirii. Aceste două texte se găsesc la Iacov 5:14-16 în contextul vindecării fizice și la 1 Ioan 1:9.

Ascultă / Vizionează / Descarcă

Puteți asculta mesajul audio al acestui articol, puteți urmări mesajul video sau îl puteți descărca în diferite formate (mp3 / mp4 / pdf) de pe următorul link:

[Mărturisirea păcatelor \(Iacov 5:14-16\)](#)